

[Anker Jørgensen]

af den specielle del af NATO-infrastrukturprogrammet, siger, at det må stilles i bero indtil videre, så er det i virkeligheden en naturlig konsekvens af hele udviklingen. Vi føler os også overbevist om, at denne holdning vil få en stadig stærkere tilslutning, også hos nogle af de partier, som i dag er åh så skeptiske og kritiske over for vores holdning.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Når nu hr. Anker Jørgensen var så venlig at svare statsministeren, så havde jeg håbet, at hr. Anker Jørgensen også ville svare på det spørgsmål, hr. Pelle Voigt stillede, men det var måske ikke blevet direkte adresseret til socialdemokratiets formand. Det vil jeg godt gøre.

Baggrunden for spørgsmålet er, at vi nu har fået at vide, at socialdemokratiet, hvis denne dagsorden vedtages, så vil stemme for, når den kommer i finansudvalget, bevillingen på de 26 mill. kr. til raketopstillingen. Så er det altså de fremtidige danske bevillinger man henstiller stilles i bero. Men så er det, jeg godt vil have at vide helt konkret: i maj måned næste år skal der gives et tilsagn i NATOs planlægningsråd på nogle af fyrretyve millioner kroner, altså for at gå videre. Jeg kan garantere for, at der vil komme en debat i denne sal, inden forsvarsministeren rejser ned og skal afgive en melding. Har vi garanti for, at socialdemokratiet op til dette møde i maj vil stemme imod, at regeringen yder et nyt tilsagn og forpligter Danmark til yderligere beløb? Hvis ikke vi har en sådan garanti, betyder den socialdemokratiske dagsorden jo ikke andet, end at I giver grønt lys for de 26 mill. kr. nu, og så siger I: så må vi i øvrigt se, hvad der sker i fremtiden, og det er jo heller ikke noget værd.

Derfor er det meget vigtigt for os at vide, om vi kan være sikre på, at socialdemokratiet også vil modsætte sig, at det kommer til et nyt dansk tilsagn, og det er som sagt allerede til maj næste år, det bliver aktuelt.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Det var vist hr. Bilgrav-Nielsen, der under debatten meget klart og udmærket fik sagt, at målet er vi enige om, midlerne er vi ikke. Det er godt, at vi kan nære den respekt for hinanden under en sådan debat, at det kan

fastslås, at vi vil det samme, at vi vil undgå krig, at vi gerne ser nedrustning, men at vi har vidt forskellige opfattelser af, hvordan vi kan nå det mål.

Der er flere, der har henvist til den debat, der foregår f.eks. i den amerikanske kongres for øjeblikket om fastfrysning. Jeg vil nok mene, at man har misbrugt en del af det, der foregår i den amerikanske kongres, for af den resolution 521, som var så tæt på at samle flertal i kongressen for nylig, fremgik det meget klart, at både denne og en tidligere fastfrysningensresolution, som havde været behandlet i kongressen, kun indeholder en henstilling om at indlede forhandling med Sovjetunionen, bl.a. med henblik på at få fastfrysningensaftaler. Der er altså ikke tale om, at man ønsker en øjeblikkelig fastfrysning; der er kun tale om, at man ønsker en fastfrysning som et resultat af muligvis langvarige forhandlinger. I øvrigt har det været tydeligt, at initiativtagerne til disse fastfrysningensresolutioner, f. eks. senatorerne Kennedy og Hatfield, offentligt har støttet NATOs dobbeltbeslutning, som vi debatterer her i dag.

Hr. Lasse Budtz sagde på et tidspunkt i sin ordførertale, at den bitre kendsgerning er, at supermagterne under alle omstændigheder forbereder opstilling af mellemdistanceraketter uafhængigt af forhandlingerne i Genève. Jeg må spørge, hvor hr. Lasse Budtz har det fra. Det er tydeligt, at USA er lige så stærkt bundet af forhandlingsdelen i dobbeltbeslutningen, som alle andre NATO-lande er, så det er da muligt, at det kun er Sovjetunionen, hr. Lasse Budtz tænker på.

Hr. Lasse Budtz sagde også, at hvis andre NATO-lande skulle undre sig over en skærpet dansk holdning, så kunne man spørge: hvad så med Holland og Belgien, for de skulle jo for længst have afgivet svar om deres holdning til spørgsmålet om modtagelse af raketterne, sagde hr. Lasse Budtz. Det er en forkert argumentation, for både Holland og Belgien har hele tiden, helt tilbage til dobbeltbeslutningen i 1979, gjort det klart, at den beslutning, de skal tage på et tidspunkt, om, hvorvidt de vil modtage raketterne, kan de først tage, når de kender resultatet af Genèveforhandlingerne.

Så sagde hr. Lasse Budtz vedrørende de 75 mill. kr., som er det samlede danske bidrag til den del af infrastrukturprogrammet, som vedrører INF-projektet, at forsvarsministeren